

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΛΙΛΙΑΝΑΣ

ΕΡΡΙΞΑ μιά ματιά στο φίλο μου και, μ'απότομη αλήθεια, τον λυπήθηκα.

— Άγαπητέ μου Λουσιέν, του είπα, τ'αχάλια σου είναι αξιοθρήνητα. Τι έχεις; Είσαι άρρωστος; Για πρόσεξε λιγάκι τον εαυτό σου...

Ο Λουσιέν κούνησε περίλυπος το κεφάλι του. Ήταν κατ'άχλωμος, αδύνατος, με κόκκινα μάτια, αγνώριστος. Με το δίκιχο μου λοιπόν είχα τρομάξει. Κ'οί δυό μας καθώμαστε στο καφενείο «Τορτονί», μπροστά σ'ε δυό ποτήρια μύρας.

— Λοιπόν; Δεν είσαι άρρωστος; επέμεινα με στοργή. Μά τότε, τί νά σου πώ, θά είσαι δίχως άλλο έρωτευμένος...

Ο Λουσιέν έβγαλε ένα βαθύ άναστεναγμό, τόσο πένθιμο πού μου ξέσχισε την καρδιά.

— "Ωστε έτσι; Έκανα. Είσαι έρωτευμένος! Αυτό πειά είναι όλοφάνερο. Μά για στάσου, με ποιά είσαι πάλι έρωτευμένος; Μήπως έχης άκόμη τ'ο μεράκι τ'ης Λιλιάνας φολλέτ;

— Ναι, ναι... ψιθύρισε δακρύζοντας ο Λουσιέν. Αυτή, αυτή είναι ο μεγάλος καύμος τ'ης ζωής μου...

— Τ'ης έξωμολογήθηκες τόν έρωτά σου;

— "Ω, όχι...

— Μά τότε;

— "Ε, νά, δέν καταλαβαίνεις, είναι τρελλά έρωτευμένη μ'έναν άλλο!

Κύτταξα τόν άτυχο Λουσιέν με συμπόνοια κ' ύστερα τόν συμβούλεψα:

— "Άκουσε: σ'αυτά πράγματα δέν χρειάζονται άστεία σπάσε του τ'α μούτρα!

Ο Λουσιέν σήκωσε άποθαρρυσμένος τούς ώμους του.

— Δεν μπορώ, ψιθύρισε, δέν μπορώ, για πολλούς λόγους...

"Επειτα, είναι κι'αυτός ένας δυστυχισμένος σαν κι'έμένα... Μά κ'η Λιλιάνα είναι μιά άτυχη γυναίκα. "Αστα, καυμένει... Είμαστε κ'οί τρεις για νά μάς κλαίς!...

— Είσαι πάρα πολύ καλός... τόν ειρωνεύθηκα. Μά για στάσου, ξέρεις λοιπόν τόσο καλά τόν αντίζηλό σου;

— "Αν τόν ξέρω! φώναξε ο Λουσιέν. Καλύτερα από τόν ίδιο τόν εαυτό του. Κρυφά από τ'η Λιλιάνα, ο άλλος μου τα είπε όλα, όλα! Νά, αν θέλης, μπορείς ν'άκουσης πώς μάς χτύπησε και τούς τρεις αυτή ή συμφορά. Και ξέρεις; Έγώ φταίω! Ναι, ναι! Έγώ!...

— Καυμένε Λουσιέν, είσαι άξιολύπητος!

— "Ω, είναι άπερίγραπτο! Μά πρ'ωτ' από όλα, άκουσέ με:

Η Λιλιάνα γνώρισε τόν άλλο έδω και τρεις μήνες... Δεν τόν ήξερε από πριν και θά μπορούσε νά όρκισθ'η ότι τόν συνάντησε τυχαία... Έκείνος όμως ήξερε πολύ καλά ότι θά τ'ην εύρισκε εκεί πού πήγε. Ήξερε θαυμάσια ποιά ήταν ή Λιλιάνα, μά δέν είχε στο νού του τίποτε τρέλλες. "Απλούστατα, ήθελε νά παίξη μαζί τ'ης.

— Βλέπω ότι κι'εσύ είσαι πολύ καλά πληροφορημένος... τού είπα.

— Και βέβαια είμαι! φώναξε ο Λουσιέν. Αυτό μάλιστα είναι ή συμφορά μου, γιατί μου ξεσκίζεται ή καρδιά! Και τώρα πώς θά μπορούσω νά σου εξηγήσω τί συνέβη;... Νά, ήταν μιά τρέλλα, μιά εξαφνική τρέλλα! Πρώτη φορά στη ζωή μου κατάλαβα τί θά π'η κεραυνοβόλος έρωσ. Η Λιλιάννα λοιπόν πιάστηκε στην παγίδα κι' έρωτεύθηκε παράφορα τόν άλλο!

— Κι'έκείνος;

— Έκείνος τ'ην άγαπούσε από καιρό. Μά θέλησε νά παί-

ξη μαζί τ'ης. Και τ'ην έπαθε! Έκείνη τ'η στιγμή, ή περιπέτεια αυτή του φαινόταν πολύ φυσική και χωρίς συνέπειες. Χόρευαν μαζί στην έσπερίδα τ'ων Μπερτιέ, όπου είχαν συναντηθ'η, ήπιαν ένα σωρό σαμπάνια, ζαλίστηκαν και δέν ήξεραν τί έλεγαν, ούτε τί έκαναν. Με δυό λόγια, πριν άποχωρισθ'ουν όρκισθ'ηκαν ο ένας στον άλλο έναν πιστό και αιώνιο έρωτα!...

— Κ' ύστερα;

— "Υστερα ξεμέθυσαν... Μά ή Λιλιάνα τ'ο είχε πάρει πειά στα σοβαρά κι'έκανε σαν τρελλή από τ'ο πάθος τ'ης. "Εφτασε μάλιστα στο σημείο νά με καλέση στο σπίτι τ'ης για νά μου π'η κάτι... Φυσικά έπ'ηγα. Η Λιλιάνα εκείνη τ'ην ώρα έφτιαχνε κάποιο γλυκό... Με δέχθηκε όλοχαρη, μου έδωσε νά φιλήσω και τ'α δυό τ'ης χέρια κ' ύστερα καθαρά και ξάστερα μου είπε πώς άγαπούσε έναν άλλο και πώς έπρεπε νά δώσουμε ένα τέλος στις σχέσεις μας. Μου είπε επίσης πώς θά πέθαινε από τ'ην άπελπισία τ'ης αν άναγκάζοταν νά παρατήση τ'ην άλλο. "Α! φίλε μου! Δεν περιμένε ποτέ ο άλλος ένα τέτοιο θρίαμβο!...

— Και τ'ο πήρε άπάνω του!...

— Κάθε άλλο! Θά έδινε ό,τι δήποτε για νά μη συμβ'η αυτό πού συνέβη! Μά ήταν πειά πολύ άργά... πάρα πολύ άργά... Δεν μπορούσε τώρα νά ξεσκίση τ'ην καρδιά τ'ης Λιλιάνας και νά τ'ην κ'νη για πάντα δυστυχισμένη... Δεν μπορούσε! Κι'έτσι, από τότε γράφουν φλογερά γράμματα και υποφέρουν πού είναι χωρισμένοι...

— Μά γιατί δέν παντρεύονται άφ'ου έφτασαν σ'αυτό τ'ο σημείο; Έσύ μιά φορά π'ο δυστυχισμένος άπ'ό,τι είσαι δέν μπορείς νά γίνης... "Ε, λοιπόν, γιατί δέν τούς αφήνεις νά παντρευθ'ουν;

— "Αδύνατον! έστέναξε ο Λουσιέν. Υπάρχει κάποιο μυστικό και γι'αυτό ακριβώς ή Λιλιάνα είναι ή π'ο άτυχη γυναίκα τ'ου κόσμου!... Ο άλλος δέν έχει ούτε διεύθυνσι, ούτε σπίτι, ούτε τίποτε... Φαντάσου ότι τ'ης γράφει στο π'οστ-ρεσάντ. Έκείνη πάλι, κάθε τόσο, τόν εξορκίζει νά γυρίση κοντά τ'ης, νά τ'ην πάρη για νά φύγουν μακριά, πολύ μακριά... Μά ο άλλος δέν μπορεί... "Ισως νά πάη κάμμιά φορά νά τ'ην δ'η, μά κι'αυτό είναι πολύ άπίθανο.

Και ξέρεις γιατί; Γιατί δέν μπορεί νά τ'ης π'η τ'ο μυστικό του, δέν μπορεί νά τ'ης π'η τ'ην αλήθεια... Βλέπεις; Δεν υπάρχει καμμιά διέξοδος!...

— Έσύ όμως π'ο ξέρεις τί συμβαίνει, γιατί δέν ξεμασκάρωνεις τόν αντίζηλό σου; Γιατί δέν πιάνεις τ'η Λιλιάνα νά τ'ης π'η τ'ην αλήθεια, νά τ'ης δώσης τ'η διεύθυνσί του;...

— Δεν έχει διεύθυνσι!

Αυτή τ'η φορά δέν μπόρεσα πειά νά κρατηθ'ω.

— "Άκουσε, Λουσιέν! τ'ου φώναξα. Θέλεις νά με τρελάνης κι'έμένα; Τί μυστήρια είναι αυτά; Γιατί ο άλλος δέν έχει διεύθυνσι; Μήπως είναι κυνένας αλήτης, κανέναν κακοποιός;

— Μπ'α! Τίποτε άπ'όλα αυτά... Συμβαίνει κάτι χειρότερο! Ο άλλος δέν... υπάρχει!

Κι'έπειδή τόν κύτταξα με τρόμο στα μάτια, βιάσθηκε νά προσθέση:

— Ναι, ναι... Ο άλλος δέν υπάρχει, γιατί αυτός ο άλλος είμαι εγώ!

"Επειτα, σπρώχνοντας πέρα τ'ην μύρα του, σαν νά ήταν τ'ο σύμβολο κάθε πικρίας του, ο Λουσιέν μου εξήγησε:

(Συνέχεια στη σελίδα 54)

Με δέχθηκε όλοχαρη και μου έδωσε νά φιλήσω και τ'α δυό τ'ης χέρια...

ΤΟ ΣΑΚΚΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

— Εύτυχως πού ο Ζάκ είχε αυτή την ώρα σκοπός, είπε κάποιος απ' αυτούς. "Ετσι δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος.

— Πότε θα περάσουμε από το μέρος πού έχουμε συμφωνήσει να πετάξουμε τα σακκιά με το χασίς στη θάλασσα;

— Σ' ένα τέταρτο της ώρας. Θα δούμε εκεί ένα μικρό φως κόκκινο.

Η λάμψις του φαναριού πλησίαζε. Ο Μέλντον διέκρινε τους ναύτες μέσ' απ' το πανί του σακκιού. "Ενας απ' αυτούς έσκυψε πάνω απ' το σακκί όπου ήταν αυτός κλεισμένος.

— Αυτό το σακκί δεν είναι καλά κλεισμένο, μουρμούρισε.

Και, παίρνοντας ένα σκονί, έδεσε γερά το σακκί στο άπάνω μέρος. "Επειτα θέλησε να το σηκώσει.

— Είναι πολύ βαρύ, είπε. Βοηθήστε με...

"Ετσι πήραν τον Μέλντον και τον απόθεσαν στη γέφυρα. "Αναρωτιόταν τώρα με αγωνία τί θα τον έκαναν; Θα τον κατέβαζαν τάχα σε καμιά βάρκα αιγυπτιακή;

Οι ναύτες εν τω μεταξύ είχαν ξανακατέβει στο κύτος για να πάρουν και τ' άλλα σακκιά. Ξαναγύρισαν αλαφροπατώντας κι' ένας απ' αυτούς ψιθύρισε:

— Να το κόκκινο φως! "Εφτασε η στιγμή...

Κι' άμέσως άρπαξαν το σακκί, όπου βρισκόταν ο Μέλντον και το πέταξαν επάνω απ' την κουπαστή.

Ο δυστυχισμένος έπεσε στο νερό σαν μολυβένιος όγκος, κλεισμένος για καλά στο σακκί του. Λίγο έλειψε να βγάλει μια κραυγή... Μά το νερό έφραξε το στόμα του... Θα πέθαινε τάχα; Μια μόνο έλπίδα σωτηρίας του έμενε... Να μπορέσει να βάλει το χέρι του στην τσέπη του, να βγάλει το σουγιά του κι' έπειτα να κατορθώσει να τον άνοιξει.

Με μια άπελπισμένη προσπάθεια, κατέβασε το χέρι του και το έχωσε στην τσέπη του... Δεν χρειάστηκε κατόπιν περισσότερο από μια στιγμή για να βγάλει το σουγιά του και να τον άνοιξει...

Η άναπνοή του κοβόταν... Πνιγόταν... Μά η λεπίδα του σουγιά έξέσκισε τη φυλακή του... Και άμέσως με φόρα άνέβηκε στην έπιφάνεια...

Είδε τότε μια βάρκα πού πλησίαζε... Ήταν η βάρκα των λαθρεμπόρων, πούρχόντανε να παραλάβουν το χασίς. Ο Μέλντον, Μισοπεθαμένος, κολύπησε ως την άραβική όχθη όπου έπεσε λιπόθυμος...

Την άλλη μέρα προχώρησε στην έρημο, βάδισε πεθαίνοντας της δίψας και της πείνας, κι' έφτασε τέλος εδώ, όπου μπόρεσε να έργασθη, άσφαλής πειά από την άγγλική δικαιοσύνη, μά χωρίς έλπίδα ότι θα ξαναϊδή ποτέ την πατρίδα του.

— Αυτός ο άνθρωπος δεν είναι ούτε τριάντα χρονών, είπε τελειώνοντας ο πρόξενος. Και φαίνεται για πενήντα, δεν είν' έτσι; Μέσα σ' έξη μήνες υπέφερε όσα δεν υποφέρουν οι άλλοι μέσα σε είκοσι χρόνια...

ΡΟΜΠΕΡΤ ΤΑΙ'Υ'ΛΟΡ, ΤΟ ΕΙΔΩΛΟ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΩΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 32)

πρόσθεσε:

— Αυτή είναι όλη η ζωή μου... Μια ζωή χωρίς σημασία και χωρίς έρωτα...

— Και τα άναριθμητά γράμματα πού λαμβάνετε κάθε ή-μέρα; τον ρώτησα κατάπληκτος.

— "Ε, βέβαια! Έκανε γελώντας. Με συγκινούν, μ' ένθουσιάζουν! Είναι ωραίο να έχω κανείς τόσες πολλές θαυμάστριες! Ωστόσο, έγω θα προτιμούσα να έχω μια μόνο! Γιατί, μά την αλήθεια δεν μπορώ να διαλέξω καμιά. Είναι όλες τους αξιολάτρευτες! "Ετσι ζω μόνος, χωρίς έρωτα...

— "Αν είναι δυνατόν! φώναξα κατάπληκτος.

— Μά τα έφήμερα ειδύλλια δεν λογαριάζονται! Διαμαρτυρήθηκε ο Μπόμπ. "Εγώ μιλω για την καρδιά... Προς το παρόν λοιπόν είναι... διαθέσιμη! Ζω μόνος, σ' ένα «ράντσο», μακριά από το Χόλλυγουντ και δεν έχω συντροφιά μου παρά τα κυνηγετικά σκυλιά μου, τ' αλογά μου και τις καρμπίνες μου. Είμαι ένας μανιώδης κυνηγός...

— Γυναικών!...

— "Όχι, πουλιών! διαμαρτυρήθηκε ο Μπόμπ κοκκινίζοντας.

"Όπως σάς είπα, δηλαδή ο Μπόμπ έχει όλη την άφέλεια ενός νεαρού Άμερικανού, καθάρης σκέψεις κι' άγνές ιδέες.

Δ. Μ. ΜΟΝΤΓΚΟΜΜΕΡΥ

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΛΙΛΙΑΝΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 13)

— Θυμάσαι την έσπερίδα των Μπερτιέ; Ήταν μια από τις πιό εύθυμες γιορτές του Παρισιού... "Εκείνο το βράδυ λοιπόν θέλησα να εκπλήξω τους φίλους μου και... μεταμφιέστηκα σ' έναν άλλο! Φόρεσα μια ξανθιά περρούκα, έβαψα το πρόσωπό μου με μια σοφή τέχνη, σαν ζωγράφος πού είμαι, φόρεσα ένα κομψό φράκο, άλλαξα λίγο τη φωνή μου και μια και δυο τράθηξα για την έσπερίδα των Μπερτιέ... "Ημουν άγνωριστος! Και μπορείς να φαντασθής πόσο διασκέδαζα όταν ξαφνικά, δίχως να το ξέρω, βρέθηκα μπροστά στη Λιλιάνα. Ο διάβολος τότε μ' έβαλε να παίξω μαζί της, έτσι, για να γελάσω, για να την κοροϊδέψω. Μά ύστερα από τον δεύτερο χορό, τα πράγματα μπερδεύτηκαν. Ήταν τόσο παράξενο να βλέπω τη Λιλιάνα έρωτευμένη κι' έτοιμη για κάθε τρέλλα! "Επειτα η σαμπάνια άποτελείωσε την καταστροφή. Την άλλη μέρα; Την άλλη μέρα ξέσπασε το δράμα. "Όταν ξεμέθυσα πειά είδα καθαρά πώς δεν μπορούσα να κάνω τίποτε. Μπορείς να φαντασθής το θυμό και την άπελπισία της Λιλιάνας αν της έλεγα την αλήθεια. Δεν τόλμησα λοιπόν να πω τίποτε κι' άφησα να λησμονηθής σιγά-σιγά αυτή η ιστορία. Μά, καθώς βλέπεις, αντί να ξεχασθής, φούντωσε περισσότερο! Κι' έπειτα φάνηκα άνανδρος... "Αρχισα να της γράφω... Τί να κάνω λοιπόν τώρα; Τί να κάνω;

— Να πής την αλήθεια, πού να πάρη η όργη! φώναξα έξαλλος. Είναι ο μόνος τρόπος για να σωθής. "Επειτα, στο κάτω-κάτω της γραφής, έσένα αγαπάει!

— "Όχι! στέναξε ο Λουσιέν. "Η Λιλιάνα αγαπάει έναν άλλο... τον άλλο! Και θα μου κρατούσε κάκια σ' όλη της τη ζωή, αν τον ξεφάνιζα αυτόν τον άλλο από το πρόσωπο της γής. Θα με μισούσε σαν να τον είχα δολοφονήσει!...

Κι' ο Λουσιέν έσκυψε το κεφάλι, άπαρηγόρητος. Είχε δίκη! Δεν μπορούσε πειά να κάνει τίποτε άλλο, παρά να πάη να κλειστή σ' ένα φρενοκομείο.

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 51)

μπροστά του ολόκληρη, ολοζώντανη, πραγματική, και του μιλούσε όπως πρώτα. Για μια στιγμή ο νέος πήγε να χαση το λογικό του, μά στο τέλος κατάλαβε και πείσθηκε σ' εκείνο πού έβλεπαν τα μάτια του... Και η δύο εκείνες σκιές, πού τον είχαν τρομάξει, λίγες στιγμές πριν, ήσαν κι' αυτές δυο σκιές ανθρώπων. Είχαν έλθει, οι άθλιοι, εκεί για να ξεθάψουν τον νεκρό της Φανσέττας και να της κλέψουν το δαχτυλίδι πού φορούσε στα χέρια της. Μά δεν μπόρεσαν να της πάρουν τίποτε, γιατί καθώς πήγαν να της κόψουν το δάχτυλο και να της πάρουν το δαχτυλίδι, εκείνη ζύτησε. "Η Φανσέττα πού είχε κατά λάθος ταφή ζωντανή, είχε πάθει νεκροφάνεια, έβγαλε τη στιγμή εκείνη μια φωνή και ξέφυγε απ' τα χέρια τους.

"Η άνιερη εκείνη άπόπειρα της κλοπής την είχε σώσει από τον θάνατο...

ROBERT GOELUS

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΕΤΟΙΜΟ-ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

— Ναί.

— Σίγουρα;

— Ναί... ναί...

— "Ασε με τώρα, Ζαννέτα, πήγαινε να παίξεις...

Δεν τολμούσε πειά ν' άνοιξη τα μάτια. Τον έφόβιζαν τα σκοτάδια πού τον εκύκλωναν.

— Πήγαινε... Μή με κυττάς πειά... Πήγαινε γρήγορα να παίξεις... Μή ξεχάσης να το δώσης της μαμάς σου να το διαβάση...

Αυτή άπισθοδρομύσε σιγά-σιγά. Σταμάτησε άξαφνα και ρώτησε με κάποια έπιμονή:

— Μά έσύ δεν θα της το πής καλύτερα;

"Εκείνος ξανάνοιξε τα μάτια' η φωνή του είχε γίνει άδυνατη:

— Ναί, ναί... μά πέσ' της το έσύ, αν δεν είμαι έγώ εδώ... ψιθύρισε ξεψυχισμένα.

HENRI BARBUSSE